

Etapa 3. Granollers-Els Angles

La porxada, un dels elements d'identitat de Granollers **AJUNTAMENT DE GRANOLLERS.**

QUIM CURBET

A Granollers es menja de forquilla, cigrons de l'hostal i capipota. Ser de Granollers implica heretar un caràcter pràctic, de mercat setmanal i indústria tèxtil, de passes comptades pel Vallès i d'un cert posat serè que no renuncia a l'ambició i l'afany comercial. Granollers: músics, sabaters i homes de diners. El poeta Pere Quart ens recordava que "com el Vallès no hi ha res", però ell probablement es referia al seu Vallès, el de Sabadell i Terrassa. Granollers és la capital del Vallès Oriental, una terra que fou grassa i amable, una ciutat amb dues ànimes –blanca i blava– i que va néixer a peu de camí, precisament d'aquest camí que el Tour ara vol iniciar, des d'aquí, per entrar al seu territori, passant per Vic, per Ripoll i per Puigcerdà.

L'etapa surt del cor del Vallès Oriental i enfila cap a Osona. Són quaranta-sis quilòmetres fins a Vic, una transició suau que guanya a poc a poc alçada. El recorregut travessa la Garriga, passa ran de Montmeló –on el circuit de curses

batega a l'altra banda de la riera— i s'endinsa per la vall del Congost. Abandona temporalment la carretera principal per rosegar Caldes de Montbui, amb les seves aigües termals que brollen des de l'època romana, i s'enfila cap a Sant Feliu de Codines, ja enlairat i mirant cap al Moianès. Després ve Centelles, poble de pedra i portalades, i finalment Tona, abans de deixar-se caure suau-ment cap a Vic, flanquejat per les serres de Marina i del Corredor.

Vic rebrà el pilot, que travessarà la ciutat i s'enfilirà cap a Manlleu, vora el Ter, on l'aigua encara és força motriu. A Torelló, abans de girar, la carretera ja no passa per la Farga de Bevié. Però allà, en el terme de les Llosses, a l'antiga N-152, una placa recorda un succés que commocionà el Tour de 1957. Hi van morir el periodista Alex Virot i el motorista René Wagner, en una caiguda de deu metres mentre seguien l'etapa.

Des de Torelló, l'etapa pujarà fins a Ripoll, bressol de Catalunya que no deixa de gronxar-se i de grinyolar. Després Campdevàrol i tot seguit Ribes de Freser. D'aquí ja es puja cap a la collada i el Tour començarà a ensumar els Pirineus. La carretera s'estreny i es recargola. Serà en aquests trams on els escaladors començaran a treure el cap, i on les forces s'hauran de dosificar si no volen pagar-ho més amunt. El paisatge es tornarà cada cop més feréstec, amb cin-gles i boscos que amaguen els primers cims.

La collada de Toses serà el primer coll de categoria. S'enfilirà des de Planoles fins als 1.800 metres, amb rampes que demanaran respecte i un asfalt que pot arribar a cremar sota el sol de juliol. Baixada cap a Alp, on la Molina obrirà les seves pistes a l'estiu. Després passaran per Puigcerdà, capital de la Cerdanya, que rebrà els corredors amb vent de cara i aquella llum clara que fa ballar l'horitzó. Llivia quedarà a tocar, a l'altra banda de la ratlla, però el Tour la vore-jarà sense trepitjar-la, fidel a un traçat que no vol complicacions frontereres. Serà un respir abans de l'assalt final.

L'últim esforç: pujada llarga cap a Font-romeu, ja a l'Estat francès, on l'aire prim recordarà als pulmons que som a alta muntanya. Descens tècnic i, tot seguit, la darrera ascensió als Angles. L'arribada, a 1.631 metres, premiarà els escala-dors que hagin guardat forces i castigarà els que hagin cremat massa aviat. El Tour haurà travessat Catalunya de sud a nord, des del Vallès del capipota fins a la Cerdanya del trinxat, i els Pirineus obriran la porta a la gran batalla dels dies següents.